

Teatre

El dia que comença la primavera



**Teatre
Principal**

Descripció breu de l'obra

L'abús per xarxes és denunciable, però el més difícil és detectar-lo. La violència s'amaga davall les paraules més dolces. "El dia que comença la primavera" és un text que parla de la por que es genera a través dels canals de comunicació que utilitzam, sobre com el patriarcat està tan instaurat que sovint no podem ni detectar-lo, i de com, per a una víctima, el pitjor no és ser una víctima, és reconèixer-ho i sentir que es mereix ser-ho.

L'obra parla de com una adolescent comença a tenir por a la seva pròpia ciutat, de com una agressió verbal l'arriba a afectar en tots els aspectes de la seva vida i l'endinsa a les profunditats més baixes de la integració humana. I, finalment, ens parla de l'estigma de les malalties venèries, tan sovint silenciades o, millor dit, mal explicades.

Vestuari

M'imagín que el vestuari és una combinació entre una peça estampada (si pot ser de temàtica floral, selva, animals, natura) i una peça llisa.

* (Més informació al document de vestuari)

Escenografia

M'imagín que l'escenografia és molt simple, crec que amb cintes de paper de pintor o aïllants de colors (millor de paper per tal de no utilitzar tant de plàstic). Cada personatge s'ha de fer un requadre, i a dins ha de posar-hi una cadira (seria interessant que fossin cadires diferents, segons el caràcter del personatge). També hi ha d'haver una tauleta amb una planta a damunt. Els personatges poden tenir regadores, rampins, un tassó d'aigua i una llibreta per dibuixar. És com si cada personatge tengués un micromon dins el seu requadre, i per això no fa falta que tothom tenguí el mateix, sinó que cada persona decidesqui què vol tenir. Alguns personatges, com na Francisca i en Joaquim, poden estar dins el mateix requadre, amb dues cadires.

La idea és que amb el llumet de cadascú s'il·luminaran ells mateixos.

Hi ha dos moments, un en què els actors i les actrius són comentaristes de l'obra, i l'altre quan executen el seu personatge. Per això, durant tota l'obra, tots els personatges es troben sobre l'escenari en escena i observen el que va passant des del seu lloc. Quan els toqui actuar sovint encendran el seu llumet o s'aixecaran de la cadira.

Personatges de l'obra

A l'obra hi ha 9 personatges pensats per ser representats per 9 alumnes. Però a l'obra hi apareixeran altres personatges secundaris (que estan posats com a A, B, C, D, etc.) que podrà representar el mateix alumnat que faci els papers principals (que pot fer més d'un paper, ja que els secundaris són papers petits), o se n'hi pot afegir que vulgui fer un petit paper.

No cal que el gènere del personatge es correspongui amb el de l'interpret, és a dir, un al·lot pot fer d'al·lota i viceversa. També es pot canviar el text i canviar el gènere del personatge, per exemple, que de sobte na Bia sigui un al·lot. La idea és que sigui una dramaturgia mòbil, és a dir, que el professorat i l'alumnat puguin afegir contingut, decidir si un alumne fa més d'un paper o si un paper és repartit entre dos alumnes. La idea és que no ens faci por rompre cap convenció teatral preestablerta, sinó crear noves maneres d'escenificar i d'explicar històries.

Els personatges es converteixen en narradors de la història i alhora encarnen el seu personatge. L'objectiu també és que els personatges es comuniquin de manera simultània i frenètica. Intentam escenificar allò que vivim avui en dia, el fet que parlem amb diferents persones alhora.

Si posa A, B, C, D, E, F, G, H, I, J, K, L, vol dir que és igual qui parli. No vol dir que A sempre hagi de ser A.

AINA: Dasset anys, jove molt alegre i decidida, però sempre utilitza les paraules justes. Fa el batxillerat artístic, el que més li agrada és dibuixar. De gran vol ser il·lustradora. És víctima d'en Xavier.

XAVIER: Denou anys, jove que estudia història a la UIB, destaca per la seva eloqüència i els seus coneixements. Fa col·lecció de segells antics. És l'agressor de n'Aina.

MARTA: Denou anys, jove que estudia ADE a la UIB. És extremadament ordenada i educada, menys quan no controla les seves emocions i perd els papers. Parella d'en Xavier.

MAIRA: Devuit anys, jove molt tranquil·la i simpàtica, estudia amb n'Aina el batxillerat artístic. De fet, es van conèixer a la classe i al cap de dos mesos van decidir estar plegades. Li encanta tot allò que està relacionat amb els algorismes i els sistemes de dades.

BIA: Setze anys, jove amiga de n'Aina, es coneixen des dels tres anys, i sempre han anat plegades a l'escola i a l'institut. Al batxillerat és la primera vegada que no van a la mateixa classe, ella fa un cicle formatiu en Realització i Audiovisuals. Parla molt i és molt explosiva, mataria per la seva amiga.

FRANCISCA: Cinquanta anys, mare de n'Aina, farmacèutica. Sempre ha estat una dona que ha treballat molt. Sovint es pren les coses massa a la valenta. Té una bona relació amb la seva filla, de fet s'ho expliquen tot i miren sèries juntes.

JOAQUIM: Cinquanta-tres anys, pare de n'Aina. Fotògraf de professió, el que més li agrada és escapar-se els caps de setmana a capturar imatges d'ocells. Gaudeix molt de les petites coses, però sovint passa molta pena per tot.

LAURA: Quaranta-tres anys. Ginecòloga, és una dona molt agradable i sensible que des de fa molts d'anys té n'Aina, sa mare i na Marta de pacients. També li agrada combinar la seva feina amb la recerca d'altres maneres de fer medicina.

EDU: Dasset anys, amic de n'Aina i germà d'en Xavier. Les famílies de n'Aina i de n'Edu i en Xavier són amigues de tota la vida. N'Edu és una persona molt impulsiva i amb molt de caràcter. No pot suportar el seu germà.

Dramatúrgia

ENTRADA

El públic entra a la sala. L'escenari és fosc. Quan tot el públic ha entrat, s'apaguen els llums de sala. Comença a sonar la cançó de C. Tangana «Nunca Estoy». A poc a poc van sortint totes les actrius, es posen davant el seu requadre, duen un mòbil perhom, amb la llanterna encesa però tapada amb el dit, de tal manera que el que es veu és un punt vermell (és el dit que tapa el llum). Es reparteixen per l'espai, totes es posen de cara al públic. Quan totes les actrius han sortit, al mateix moment s'il·luminen la cara. Primer miren tot el públic amb una rialla i emoció, però a poc a poc aquesta rialla es va convertint en una cara molt seriosa i molt trista, es miren entre elles.

Després de mirar-se entre elles molt lentament, cada una a la pantalla del seu mòbil ha de dur preparat un vídeo horitzontal d'unes flors i s'han de posar el mòbil a davant els ulls, que se'ls converteixen en una pantalla florejada (s'ha de tenir en compte que el mòbil estigui amb la brillantor de la pantalla molt alta i el vídeo en horitzontal.). A poc a poc baixen el mòbil de davant la cara i se'n van a la seva cadira. Aquesta acció s'ha de fer molt a poc a poc i ha d'acabar, si és possible, amb el final de la cançó «Nunca Estoy».

Cadascú s'asseu a la cadira que li pertoca i encén el seu llumet.

Després, a poc a poc, cada una fa com si posàs play a un àudio (però aconsell que l'àudio ja estigui gravat anteriorment i se senti des d'uns altaveus de qualitat). L'àudio, amb la veu de cada una, diu el títol de l'espectacle: "El dia que comença la primavera" (es poden fer diferents entonacions, la idea és que sigui un cànon de veus diferents).

ESCENA 1. PRESENTACIÓ DE PERSONATGES

S'encén el llum de cop. Hi ha música molt moguda. Les actrius s'aixequen de les cadires i comencen a fer com si fossin a una classe de ball. Ballen durant 10-15 segons i després, a poc a poc, s'abaixa el volum de la música. L'actriu que fa de BIA comença a parlar al públic i es posa devora l'actriu que fa d'Aina, na Bia assenyala n'Aina. Mentrestant, en silenci, les altres segueixen ballant i fent una coreografia.

BIA: N'Aina, en sortir de la classe de ball, penja una fotografia a Instagram on ella maquilla sa mare. A la descripció hi posa: «el dia que comença la primavera és el meu dia preferit, perquè a la fi les flors que han estat amagades s'atreveixen a sortir, punt. Una icona d'una floreta i una altra d'una fulla, punt.» Abans de publicar, repassa el contingut i decideix afegir 3 etiquetes. (*Adreçant-se a les altres intèrprets que ballen*) A cap de vosaltres se li acut quines etiquetes posa n'Aina? (*Ningú s'atura de ballar ni li contesten, na Bia ho torna a dir més fort*). A cap de vosaltres se li acut quines etiquetes posa n'Aina? (*Tothom s'atura en sec de ballar i s'asseuen a la seva cadira. Mentrestant poden regar la planta que tenen devora*) Concurs ja! (*Totes les actrius es posen molt actives amb actitud de joc*):

A: Etiqueta primavera.

BIA: No!

B: Etiqueta mare i filla.

BIA: No!

C: Etiqueta *Spring*.

BIA: Va per aquí... Calent, calent...

D: Etiqueta *Spring is coming*.

BIA: Bingo. (*Treu una campaneta de la butxaca i la fa sonar*) Exacte, i també posarà les etiquetes *goodday* i *flowerlife*. En haver-les posades, ara sí, se sent satisfeta de la publicació i amb un petit clic envia allò que tenia al cervell a la xarxa, el nou espai públic, on paradoxalment, es veuen les coses més privades de cada una. Publicació feta dia 21 de març a les 9:35 del dematí.

Na Maira s'aixeca de la seva cadira i explica a les seves companyes i al públic el següent.

MAIRA: Perquè una publicació tengui més visibilitat s'han de seguir les següents passes: u, publicar els dies entre setmana, sobretot dimarts i dimecres. Dos, publicar entre les 12 h i les 15 h. Tres, fer com a mínim entre 12 i 13 publicacions al mes. I quatre, aconseguir que més de 4 o 5 persones compartesquin la teva publicació a un contacte seu privat. Aquests trucs fan que l'algoritme d'Instagram et premii fent que la teva publicació sigui vista per més persones, sigui més suggerida i així, en conseqüència, tenguís la possibilitat d'aconseguir més seguidors.

EDU: Però de què serveix tot això? A mi me la rebufo tota aquesta història. Jo no tenc ni Instagram ni Facebook, ni cap merda d'aquestes... Jo pas de ser un esclau. A més, l'Instagram fa que la teva merda faci més bona olor? Fa que el menjar que ingereixes faci més bon gust?

XAVIER: *(Irònic)* Ja ho sabem que tu passes de tot, que ets l'alternatiu. Ai germanet, un dia t'hauràs de menjar totes les paraules que et surten per la boca...

EDU: Però tu per què t'hi fiques? Estàvem parlant na Maira i jo.

XAVIER: Però si ni us heu presentat al públic. *(Tothom queda congelat menys en Xavier, que explica al públic qui és cada personatge i l'assenyala)*. Ella és na Maira, la parella de n'Aina. N'Aina és la que ha fet la publicació i aquesta meravella que teniu aquí és el meu germanet estimat, underground, "antisistema" *(fa les cometes amb els dits)*. I aquí, aquests dos que es miren i estan mig abraçadets són en Joaquim i na Francisca, els pares de n'Aina, jo els conec molt perquè els meus progenitors són molt amics seus i, per tant, les nostres famílies són amigues, sí. Conec molt bé n'Aina, de tota la vida *(Mira estranyat en Joaquim i na Francisca, després mira el públic)*. Són molt joves, no, per fer de pare i mare? Un moment *(Es treu una mica de pols de talc d'una butxaca i en posa damunt els cabells d'en Joaquim i na Francisca. Agafa una pinça de cabells i els hi recull una mica)*. Ara sí. *(S'apropa a na Laura, que està congelada, i li parla)*. Hola Laura.

LAURA: Hola Xavier, ell és, com ho diríem...? Un amic de n'Aina, un conegut de la família, com ha dit... Es coneixen des de sempre. *(Assenyalant na Bia)* Ella és na Bia, la millor amiga de n'Aina.

AINA: Sí, la meva millor amiga, ella mai s'atura de parlar. Ara per sort està congelada, no calla ni davall l'aigua. M'encanta escoltar-la. De fet, ahir em va explicar que segons el mite, la primavera apareix perquè la jove Persèfone, raptada pel seu tiet Ades, surt dels inferns, aconsegueix allunyar-se del seu segrestador uns mesos i per això la terra floreix. *(Mira na Bia estranyada)* Per cert, qui és que li ha posat la camisa així? Ella sempre es fa un nus a la camiseta per mostrar la panxa. *(Li ferma la camisa que dugui amb un nus)*.

JOAQUIM: I ens falta per conèixer na Marta, na Marta és la parella d'en Xavier, de fet fa... Quant de temps fa que estau juntes?

MARTA: Vuit anys.

FRANCISCA: I Joaquim, et deixes per presentar na Laura. Ella és la ginecòloga de la meva filla, i aviat també serà la meva perquè el meu ginecòleg de tota la vida es jubilarà aviat.

JOAQUIM: Trobes que era necessari explicar això?

FRANCISCA: I per què no? És més important el temps que fa que estan juntes dues criatures?

JOAQUIM: Jo ho he dit simplement com a curiositat, després el públic agrairà tenir aquesta informació.

FRANCISCA: Idò jo crec que també és important saber a quin ginecòleg va el meu personatge, o és que la salut del meu cony és el menys important de l'obra?

AINA: Mamà!

FRANCISCA: Què? No ho puc dir?

AINA: No!

FRANCISCA: M'estau censurant i encara no hem començat?

MARTA: Bé, jo no em vull ficar dins aquesta discussió, però he de dir que na Laura també és la meva ginecòloga. És que de fet tots els personatges de l'obra som del mateix barri, i per això, a totes ens toca na Laura com a ginecòloga. Però bé, crec que seria convenient començar no?

AINA: Sí, tota la raó.

MARTA: Totes les que no hem presentat no és perquè siguin menys importants, al contrari, fan de molts personatges i acompanyen la trama principal.

FRANCISCA: O hi ha trama?

AINA: De veres?

LAURA: Estimades, qualcú em pot posar una cadira, que començam amb l'escena de na Marta i jo?

MARTA: Sí, per favor, a mi també.

Els duen dues cadires.

LAURA: *(A qui li dugui la cadira)* Gràcies.

MARTA: Preparades totes? (*Mirant les actrius*).

Totes les actrius assenteixen amb el cap.

MARTA: I vosaltres? (*Mirant el públic*).

LAURA: (*Espera la resposta del públic. Si el públic no respon, na Laura pot dir -Sí, si us ho demanam a vosaltres!- i en el moment que contestin diu:*) Idò endavant.

Fosc

ESCENA 2. LAURA I MARTA

S'encenen dos llumets per crear una llum íntima a l'escena. Na Laura està molt tranquil·la; en canvi, na Marta és una persona que l'afecten molt les coses. Laura li donarà el diagnòstic, i Marta s'ha de posar molt histèrica.

LAURA: A veure Marta, aquests petits bonyets que tu t'has notat als llavis de la vagina són unes petites berrugues, són condilomes, i surten a causa del virus del papil·loma humà.

MARTA: El virus del papil·loma? Això és cancerigen, no?

LAURA: El VPH és un grup de virus. Existeixen més de 200 tipus de virus. I 40 afecten els genitals. A la majoria de persones els fuig, simplement les berrugues desapareixen, però si segueixen apareixent durant anys, pot ser que arribin a afectar les cèl·lules.

MARTA: Però com pot ser que m'hagin sortit ara? Si jo tenc una parella estable.

LAURA: Les berrugues fan el que volen, tal vegada fa anys que tens el virus dins el cos i mai se t'havia manifestat.

MARTA: Però jo fa vuit anys que estic amb la mateixa parella.

LAURA: Els homes són els principals portadors dels virus, però a qui menys se'ls manifesten.

MARTA: Així és el meu al·lot que m'ho ha passat?

LAURA: És molt difícil saber d'on ve. Pensa que el 85% de la població que és activa sexualment el té o l'ha passat. *(Surt uns instants de la convenció teatral i mira el públic)* Segurament en aquesta sala hi ha més de... *(fa com si comptàs el públic)* de 30 persones que han passat per això o ho estan patint.

MARTA: I ara què he de fer? *(Molt preocupada)*

LAURA: Et recept un gel congelant que t'hauràs de posar damunt les berrugues, tens qualcú que te'l pugui posar?

MARTA: No.

LAURA: I ta mare?

MARTA: No viu aquí.

LAURA: La teva parella?

MARTA: No sé si voldrà.

LAURA: Pensa que de qualque manera no només és cosa teva, sinó que ell segurament també n'ha format part, de tot això.

Marta es posa a plorar.

LAURA: Marta... Ànims. Com a professional jo no et puc dir al 100% que et desapareixerà amb un tres i no res, però et puc dir que la majoria de vegades es cura ben aviat. Simplement s'ha d'anar controlant i mirant que res es descontrola.

MARTA: Però jo sempre he utilitzat preservatiu i només he tengut relacions amb la meva parella.

LAURA: Escolta'm, tu posa't aquest gel sobre les berrugues cada 12 h, durant tres dies, i jo d'aquí una setmaneta et tornaré a telefonar. I no passis pena, tot anirà bé.

Marta assenteix amb el cap i Laura li acaricia la barbeta.

ESCENA 3. ELS LÍMITS

Es torna a encendre llum general. Na Laura i na Marta tornen al seu lloc. Cada una de les actrius es troba al seu petit espai i a mesura que li toca parlar es pot aixecar i apropar-se a altres actrius.

BIA: Han passat dues hores des de la publicació de n'Aina i ja té 89 likes. *(Na Bia treu una campaneta d'una butxaca i la fa sonar)*

MAIRA: És normal, una foto on surten cares, *(na Francisca i n'Aina creen la imatge, com si fos una escultura)* un vincle familiar, en blanc i negre, amb un comentari tendre, té totes les de guanyar. Pensant en les xifres de n'Aina, la seva estadística marca que la foto està fent que pugi la seva popularitat. Segurament, aquest fet farà que l'algoritme faci més visible la foto de n'Aina i també el seu perfil, i així farà una pujada exponencial.

BIA: També li han posat dos comentaris, el primer comentari és de la seva amiga Amal.

A: Que estau de guapes, m'encantau. I dos cors.

BIA: El segon.

B: *Espectaculars totes dues.* Aquest comentari és de la tia de n'Aina, és a dir la germana de na Francisca.

AINA: És el meu dia preferit, dia 21 de març, el dia que comença la primavera, i mira que sovint cau en època d'exàmens, però m'agrada el número. M'agrada que en aquesta època tot comenci a florir.

BIA: Explica-ho bé. És el teu dia preferit perquè és el dia que vàrem prometre que sempre seríem amigues, ens vam escapar, te'n recordes? Teníem tretze anys.

AINA: Que dius! Érem molt més grans... En teníem quinze.

BIA: Quinze? No... No pot ser. Només fa dos anys?

AINA: Sí.

BIA: N'estàs segura? Com ho saps?

AINA: Perquè me'n record.

BIA: Però si sempre som jo qui se'n recorda de les coses. Qui et recordava cada setmana el dia que hi havia educació física?

AINA: Tu, però d'aquesta data me'n record bé.

BIA: Tia, que no, que no em quadra, que no pot ser.

AINA: Et dic que sí.

BIA: Però si érem súper petites.

AINA: Bé, no et refies del que et dic. *(N'Aina comença a irritar-se)*

BIA: Ai Aina tia, és que no et poden dir res.

AINA: Però per què et creus que hi insistesc tant? *(Molt enfadada)*

BIA: Tia que no ho sé, és que, què té més, passes gust de discutir.

Pausa.

AINA: Sé segur que fa dos anys, perquè després va ser quan vaig partir a fer el viatge de cooperació al Marroc...

AINA es posa molt seriosa.

BIA: Ohh, perdona, no t'ho volia recordar.

EDU: Bia tia.

BIA: Ja, ja... No hi he caigut.

EDU: És que quan hi pens li destrossaria la cara... I a més que sigui el meu germà?

FRANCISCA: No és per tant, són coses que passen.

JOAQUIM: No encetem aquest meló per favor.

EDU: Com que coses que passen? Perdona Xisca, però no és així, la cosa no va ser que un dia a en Xavi se li'n va anar l'olla. Ell és així, és amarg, per què et creus que a ca nostra tots li deim demoníac, d'amoníac? Perquè és verinós, rebenta tot el que toca i, clar, n'Aina era la seva presa perfecta. Una nina súper alegre, curiosa, incapaç de fer mal a ningú. La va convèncer que hi anàs, de fet, li va insistir tant... Que si no hi anava se'n penediria tota la vida, que ell la cuidaria, que ell coneixia el Marroc com si fos Mallorca, perquè feia tres anys que hi anava, que era com tenir una família... Quin fantasma. Fins i tot a mi m'hauria convençut, però a ell li interessava n'Aina.

JOAQUIM: La víctima perfecta.

LAURA: A n'Aina no li agrada que li diguin víctima.

FRANCISCA: I tu què saps de la meva filla?

LAURA: Francisca, no et posis així, que jo només inform del que n'Aina em va dir.

BIA: Té raó, no li agrada.

FRANCISCA: Tota la raó, perdona'm, aquest tema em posa molt nerviosa. A més, d'aquí poc vostè serà la meva ginecòloga, convé que ens entenguem.

LAURA: Naturalment. Jo tampoc volia ficar-me allà on no em demanen.

EDU: O sigui, és que no és que et diguin víctima, és que tu ja estàs a un pou de merda, i que et posin aquesta escòria de nom és com si, a més d'estar dins el pou, des de dalt, et vagin tirant poalades de merda. I et vomitin a damunt.

JOAQUIM: Edu, aquesta llengua!

LAURA: I què vols que li diguem?

EDU: Jo què sé, però almenys no repetir-li cada maleït dia: és que ets una víctima, perquè tu com a víctima, bla, bla, bla...

BIA: De fet, el moment en què ella es va reconèixer com a víctima. Jo crec que va ser el moment que ho va passar pitjor. Aquell dia... Al bus, tornàvem de classe i n'Elvira, una companya de classe, ens va contar que havia posat una denúncia a la seva parella i n'Aina es va sentir totalment reflectida en aquella història i es va enfonsar.

FRANCISCA: Però tan greu va ser? És que a mi ningú em conta res.

JOAQUIM: A mi m'ha costat l'amistat amb ton pare.

EDU: Mon pare és colló, no entenc per què no ho vol reconèixer, el seu fill és així, en Xavi és així.

JOAQUIM: Però a vegades els pares hem de defensar l'indefensable.

BIA: Jo hi he estat fent moltes voltes i el problema mai hauria estat tan gros si en Xavier hagués estat una altra persona.

EDU: Clar, per això no hi importa ser gaire vius.

BIA: Però ho dic pel fet que n'Aina no ha hagut de posar els límits només a una persona, sinó que també a tot el que envolta aquella persona.

AINA: *(Cap al públic)* Qualcú dins la sala ens pot dir com es posen els límits? Ho dic perquè tothom en parla, no? El que has de fer és posar límits. D'acord. Com es fa? Però exactament, com ho hem de fer? *(Espera a veure si la gent respon)*

MAIRA: A més, en teoria som adolescents que estam forjant la nostra personalitat i absorbint tots els coneixements possibles. Ajudau-nos.

B: Tal vegada es poden posar límits no agafant el telèfon.

AINA: Et pot tornar a telefonar.

C: Parlant, comunicant-te. Dient-li a l'altre que per favor no s'acosti, que se'n vagi de la teva vida.

AINA: I si l'altre no escolta?

D: Ja ho tenc: fent una llista, sí! Una llista de com vols que siguin les coses.

AINA: Ahà.

D: I vas observant la situació i comparant amb la teva llista. Per exemple, a la llista has posat: "que no em torni a cridar". I si això passa, ho marques. I així són més tangibles les promeses que et fas a tu mateixa dins el teu cap.

AINA: Però això no vol dir que posis un límit, simplement que tens dades per fer una gràfica de merdes que et passen.

D: Però almenys ho tens gravat a qualche lloc, el cervell és molt cabró, a vegades només es queda amb les coses bones.

E: Oblidar les coses dolentes és instint de supervivència.

G: Bloquejar una persona.

AINA: Però si vius a Mallorca?

G: Una ordre d'allunyament.

BIA: A ningú no li agrada tenir una ordre d'allunyament.

AINA: Però jo ho deman precisament per no haver d'arribar en aquest punt...

XAVIER: Cap resposta t'anirà bé.

AINA: Ho estic demanant de veres. Simplement m'agradaria veure si realment existeixen uns passos a seguir per posar límits i, sobretot, que funcionin.

XAVIER: No hi ha una resposta concreta.

ESCENA 4. MARTA I XAVIER. AMB QUI HAS ESTAT?

Només està encès un petit llumet de l'espai de na Marta, que plora. En Xavier encén un llumet de devora na Marta, i no s'adona que plora. S'asseu a una cadira i es comença a beure un tassó d'aigua, una cervesa, un suc, el que sigui.

XAVIER: Hola Martutxi.

Na Marta no contesta.

XAVIER: Avui ha estat un dia de merda, el meu germà ha entrat al grup de cooperació i és que és un imbècil. Buf, ara em pensava que tornàvem a ser un poc amics, però pots pensar! Va el tio i em diu que troba que tenc una actitud poc col·laboradora. Com he de tenir una actitud col·la-bo-ra-do-ra si estic cansat que mai escolti les meves idees? De fet, ara estam amb el nou projecte del Marroc d'enguany i va el tio i sempre ha de decidir ell per tothom. I totes les pàmfiles darrere. I el que em fa més ràbia és que vaig ser jo qui el vaig ficar dins tota aquesta història.

Na Marta segueix sense contestar. En Xavier la mira.

XAVIER: I a tu què et passa, ets del club dels malhumorats? Et pots ajuntar amb el meu germà.

MARTA: Què m'estàs contant? *(Molt seca)*

XAVIER: Eh, eh, eh, posa't tranquil·la, què et passa?

Na Marta es gira i no el mira a la cara.

XAVIER: No em fotis tio, no em diguis que avui toca merder. El que em faltava.

MARTA: T'odii.

XAVIER: Però ara què he fet? No entenc res. Ahir vàrem anar a sopar, vàrem estar de puta mare, i avui em vens amb aquest odi. Tens la regla.

Na Marta li tira una sabata.

XAVIER: Uuuuuh. Martutxi... Martutxi... *(Amenaçant)*

MARTA: Amb qui t'has enrotllat?

XAVIER: Com?

MARTA: Amb qui t'has enrotllat?

XAVIER: Amb ningú.

MARTA: M'estàs mentit.

XAVIER: Marta, no em venguis amb històries, digue'm què cony et passa. No entenc res.

MARTA: Tenc el virus del papil·loma.

En Xavier queda en silenci sense saber ben bé què contestar.

XAVIER: Això és cancerigen, no?

MARTA: No sempre... Me l'has passat tu.

XAVIER: Jo?

MARTA: Sí, tu, qui si no? Et record que fa vuit anys que estam junts. I jo només he estat amb tu i em vaig desvirgar amb tu. Per tant, ets tu qui me l'ha passat.

XAVIER: I?

Marta: Que és una malaltia de transmissió sexual.

XAVIER: Això vol dir que jo el tenc.

MARTA: Com sempre, l'únic que et preocupa és que no t'afecti a tu.

XAVIER: Buf, ei tia no et passis. *(Amenaçant)* Estàs insuportable. *(Menyspreant-la)*

MARTA: Insuportable? Insuportable? Però tu ets conscient del que he de suportar jo, Xavi? Que tenc un fotut virus que m'has passat tu perquè t'has follat una fresca de per allà. I jo som la insuportable?

XAVIER: *(Sense mirar na Marta als ulls)* Jo no m'he follat ningú.

MARTA: Xavi, mira'm a la cara i digue-m'ho.

XAVIER: *(Sense mirar-la)* Estic cansat d'aquestes històries.

MARTA: Cansat...? Saps què et dic, que qui està cansada som jo. Me'n vaig. No m'estimes, no m'has estimat mai, fill de la gran...

XAVIER: Marta. *(L'agafa del braç)*

MARTA: No et crec Xavi, conec aquesta mirada.

XAVIER: Marta... Calma't

MARTA: Jo som aquí per tu, vaig decidir quedar a viure aquí per tu, vaig deixar el meu doctorat a Salamanca per tu, ho he donat tot per tu!

XAVIER: Però què et penses, que jo no he deixat res per tu?

MARTA: Si m'estimes digues la veritat.

XAVIER: *(En Xavier no diu res)*

MARTA: Sí que va passar... Amb qui? Amb qui?

XAVIER: Amb n'Aina.

MARTA: Què?

Fosc

ESCENA 5. COMENTARIS DE FOTO

Totes les actrius es posen al prosceni en línia, davant el públic. La persona que parla s'il·lumina a si mateixa amb la llanterna del seu mòbil. N'Aina també s'il·lumina, i a mesura que va sentint els comentaris va canviant d'estat. M'imagín que quan els personatges parlen per telèfon no tenen el mòbil a l'orella, sinó que parlen mirant el públic i s'il·luminen a si mateixos.

MAIRA: Nota d'àudio 13:05 h. Hola bitxet, com estàs? M'imagín que deus ser a classe... La cosa, no t'espantis perquè això ho podem denunciar... és que no sé si ho saps, però qualcú amb el pseudònim de "estoy_harta" s'ha dedicat a posar uns missatges estranys al teu Instagram i als Instagram de la gent del teu voltant... Són comentaris una mica lletjos sobre tu... Però jo els he esborrat immediatament. Bé, millor telefona'm quan puguis i en parlem en persona, perquè és molt boig tot. Enviar, Bitxet.

Nota d'àudio 13:10 h. Per cert, estic tornant del dentista. No puc moure la maleïda boca. M'ha rebentat el molt cabró, en 10 minuts arrib a l'insti i parlem de tot això. T'estim pixurri.

BIA: *(Telefonada a n'Aina, no contesta)*. Nota d'àudio. Carinyet telefona'm tot d'una que puguis. X-man torna a rebentar-nos la vida.

A: Envia captura de pantalla dels comentaris de la foto que ha penjat n'Aina avui dematí. Comentari de *estoy_harta*, "*la madre tendria que enseñarle a su hija que no se folle a todos sus amigos y menos si éstos tienen pareja*". Aina estàs bé? Qui és aquesta boja?

AMAL: Envia captura de pantalla amb un comentari encerclat. El comentari diu: "*Qué tal la polla de mi novio? @amal_5 @aina_ilustracion. Igual todas ya tenéis el papiloma humano*". Amor, estic espantada, he vist que t'ha deixat comentaris al teu perfil, però és que aquest comentari és a una foto meva de fa mil. No ho entenc. Tu saps qui és?

B: Envia captura de pantalla d'un comentari. El comentari de *estoy_harta* diu: "*A @aina_ilustracion le encanta chupársela a mi novio y tiene el papiloma humano*". Hola Aina, som en Lluç, simplement et volia avisar que qualcú està deixant comentaris *xungos* al teu perfil d'il·lustració. No ho acab d'entendre gaire perquè m'he fixat que també li ha deixat un comentari a na Paula, la tipa amb qui vàrem començar el projecte d'il·lustracions per cases. M'imagin que vol atacar allò que tu fas, molt infantil tot plegat. Bé, esper que estiguis bé, fa molt que no ens veim. A veure si un dia passes pel taller i dibuixam una miqueta. Tenc coses noves per mostrar-te.

AINA: Què hòsties és això? Uf! Qualcú m'odia molt... Merda, merda, merda. Hòstia. Telefona a Bia. Venga tia contesta, venga... *(Na Bia li contesta la telefonada)* Hola amor, què et sembla la meua vida, que sembla un fotut culebrot?

BIA: Tia em pareix molt fort. És ella.

AINA: Estàs segura?

BIA: Qui t'has follat tu els darrers anys?

AINA: Increïble, si és que tota aquesta història va passar fa més de dos anys.

BIA: Ja, però tu pensa que aquesta pena viu amb por, pensant que tothom es vol follar les seves parelles.

AINA: Hòstia tu, com si jo em volgués follar en *(li costa pronunciar el seu nom)* Xavier. Si és que no el puc ni veure, que em destrossa la vida cada vegada que apareix.

BIA: Ja ho sé, amor.

AINA: Bé, ara som una xupapolles oficial *(Riu)*. És curiós perquè no toc una polla des de fa... Bé, des que estic amb na Maira, perquè els rotllets que he tengut també han estat ties.

BIA: Jo m'he quedat... Però he pensat que era na Marta tot d'una.

AINA: Em sap molt de greu per ella, perquè ves a saber què li ha contat en Xavier.

BIA: Totalment.

AINA: Un moment, que deman un cafè, que som al segon pati. *(Fa veure que parla amb un cambrer)* Sí, molt curt de cafè! Merci, gràcies Miquel.

A: *(Aquesta actriu fa d'en Miquel, el propietari del bar):* Fas mala cara avui.

AINA: Bé sí, és que tenc exàmens darrerament.

L'actriu que fa d'en Miquel se'n va.

AINA: Tia, jo em crec que estic bé, però en Miquel, el del bar de devora l'insti, m'acaba de veure la cara de zombie i m'ha dit que faig mala cara.

BIA: Qui? El que està boníssim que pareix sortit d'una pel·li francesa?

AINA: Sí.

BIA: Ai mira, el tio molt simpàtic, però que et diguin que fas mala cara et destrossa l'existència.

AINA: Un poquet de raó deu tenir avui.

BIA: Sí, però imagina't que precisament aquell dia tu et sents amb una cara d'aquelles que dius: "Estic preciosa, gent del món".

AINA: Totalment d'acord. És un atemptat per a la integritat humana.

BIA: Nina, escolta, que he d'entrar, que m'he fullat perquè m'he posat histèrica. Després parlem, seguim parlant d'aquesta bomba, si necessites res telefona'm!

AINA: Súper, et vull veure.

BIA: I jo. Tia, tia, tia, tia, t'he de contar un *sa/seo* que ha passat a la meva classe, amb l'asturiana.

AINA: Amb qui?

BIA: Amb la petitona aquella asturiana, molt graciosa.

AINA: A tu?

BIA: No, no, per un dia jo no he tengut res a veure amb cap conflicte. Resum molt ràpid: La va armar grossa a un examen perquè l'havien asseguda devora en Rahul. Ja et contaré. Muà muà.

AINA: Ohh, ja em puc imaginar, racisme mirant per la finestra. *Ciao bella.*

BIA: Ciao amore, et crid en acabar.

S'apaga el llum de na Bia.

AINA: Missatge a Maira bitxet. Amor, és na Marta, no et preocupis, estic bé.

ESCENA 6. EDU I MAIRA

Na Maira i n'Edu es troben drets enmig dels requadres.

EDU: Ei, Maira.

MAIRA: Hola Edu. *(Na Maira té molta pressa, no vol ser maleducada, saluda n'Edu, però té pressa perquè vol parlar amb n'Aina, fa com si se n'anàs)*

EDU: Ei tia, estàs bé?

MAIRA: Sí, però necessit xerrar amb n'Aina.

EDU: Avui dematí ens hem vist per les escales, però ara no en tenc ni idea d'on és. Supòs que seu als bancs de darrere la fruiteria.

MAIRA: Sí. Ens veim després.

EDU: Però està tot bé? *(La mira estranyat)* Estau bé? Vull dir, la vostra relació.

MAIRA: Sí, sí, molt bé.

EDU: No ho pareix.

MAIRA: Edu, no em toquis els ovaris, estam bé.

N'Edu la mira amb cara d'incredulitat.

MAIRA: Mira, t'ho cont, perquè igualment ho acabaràs sabent. Na Marta ha començat a insultar n'Aina per xarxes.

EDU: Quina Marta?

MAIRA: Qui ha de ser? La súper bona nina de les perles.

EDU: Hòstia fotre. Estic flipant. Com que l'ha començat a insultar per les xarxes? Què vol dir? Què li ha dit?

MAIRA: No ho sé, no he pogut parlar amb n'Aina. Només he vist missatges que m'havia deixat a mi al meu Instagram.

EDU: De veres, em cag en la... No m'ho puc creure, et jur que... *(N'Edu es posa molt furiós)*

MAIRA: Tranquil.

EDU: Estic fins als ous del meu germanet. Telefon ara mateix a en Xavier. *(N'Edu comença a marcar el número d'en Xavier)*

MAIRA: *(Na Maira l'agafa pel braç)* No tio, encara no. Espera que parli amb ella. Vull saber primer com està, com ho vol gestionar.

EDU: Però a veure, tot això és a Instagram, no? Jo puc haver-ho vist al meu mòbil i puc xerrar-ho amb en Xavi.

MAIRA: Que no Edu, que esperis.

EDU: Esperar què? Què repartesqui més mal rollo?

MAIRA: Edu, t'ho deman per favor.

EDU: De veres, Maira, que no diré res de tu. És el meu germà, el conec més que ningú.

MAIRA: Edu, tothom sap que tu no tens xarxes, *(imita com si fes de n'Edu)* jo pas de ser un esclau del sistema, bla, bla, bla...

N'Edu la mira, es queda pensant uns segons i se'n riu de la imitació que li ha fet na Maira.

EDU: Ja ens començam a conèixer tu i jo. Bé, vine aquí (li fa una abraçada). Saps què em fa més il·lusió? Allò que pensarà la gent de la santeta de na Marta si, de sobte, veuen que insulta com una desbocada. On és la seva educació de col·legi francès? Perquè clar, ella era la que va treure les millors notes de tota l'ESO... Quina pesera de tia.

MAIRA: Ja tio... Està deixant els comentaris des d'un perfil fals.

EDU: I com heu sabut que és ella?

MAIRA: Qui pot odiar n'Aina així?

EDU: Que és de tòxica la col·lega... Tots dos són tòxics, en Xavi i na Marta, per igual. És el que generen.

MAIRA: L'altre dia pensava precisament en això, a vegades hi ha persones que s'ajunten i es resten.

EDU: Totalment d'acord, parelles que la lien, dinamita tia. Hi ha pena que no, que no ha d'estar plegada.

MAIRA: Tota la raó, per això n'Aina i jo som la parella perfecta.

EDU: Eh, tampoc et flipis! Sou molt mones però no tant.

MAIRA: Idiota. Edu, et deix, que si no n'Aina tornarà a entrar a classe i no la veuré.

ESCENA 7. EDU TELEFONA AL SEU GERMÀ

L'escena torna a quedar amb una llum petita. Edu s'il·lumina la cara amb el seu mòbil.

EDU: Recerca de contacte. Brother. (Espera uns segons) No té senyal, sempre el té apagat.

ESCENA 8. MAIRA I AINA

Just davant l'escenari es troben na Maira i n'Aina.

MAIRA: Amor! Som aquí.

Es besen.

AINA: Bon dia amor.

MAIRA: Bon dia, per dir qualque cosa.

AINA: Sempre pot ser pitjor no?

Riuen totes dues.

MAIRA: Però també pot ser millor.

AINA: Com ha anat el teu dia?

MAIRA: *(Molt seriosa)* Com estàs?

AINA: Bé. I tu?

MAIRA: *(L'interromp)* Vida, segur que estàs bé? És molt fort això que està passant. Què hòsties li passa? Jo ja he denunciat el perfil, he dit a totes les meves amigues de l'escola, que són súper instagramers, que denunciïn el perfil. Si tu ara obris el teu Instagram i hi poses "Denuncia el perfil", després et demanarà si t'assetgen a tu o a un altre. Tu has de posar "a mi", i després has de posar el motiu. Et sortiran quatre motius, o tres, no ho sé, un és "per perjudicis".

AINA: Maira, no et preocupis. La gent que m'estima ho comprèn.

MAIRA: Amor, ja ho sé, però és que és indignant. No ho pot fer, no es pot fer, fotre.

AINA: Està molt enfadada i punt.

MAIRA: Que se li espassi ja, no ho podem permetre.

AINA: La nissaga continua.

MAIRA: Però aquesta tia està penjada o què li passa?

AINA: Té molt de dolor...

MAIRA: Però a veure, no entenc res. A més, què es pensa? Que podrà fer mal a la

nostra relació? Supòs que dins la seva lògica heteronormativa, creu que si jo llegesc comentaris d'una tia boja des d'un perfil fals, nosaltres tendrem conflictes i ens destrossarà la vida. Clar, el primer que faré serà deixar-te en lloc de venir a parlar amb tu i estimar-te encara més.

AINA: Supòs que ella viu les relacions d'aquesta manera o és el que ella faria.

MAIRA: Jo el que faria seria agafar un bat de beisbol per rebentar-li la cara.

AINA: Tu no faries això.

MAIRA: No, però de ganes no me'n falten.

AINA: Jo ja pas de tot, l'únic que vull és que em deixin tranquil·la, amb els meus dibuixos i les meves amigues.

MAIRA: Amor perdona que insistesqui, però què es pensa aquesta tia? Que jo no sé que l'imbècil del seu al·lot va estar pressionant-te per dormir amb tu cada vespre durant dos mesos? Perquè jo no sé si ho sap, que en Xavier anava predicant que ells eren una parella oberta i que na Marta també feia el que volia. Que, de fet, en Xavier deia que na Marta tenia un enamorat per Salamanca però que a ell això no l'afectava. Doncs ara resulta que no, saps què et dic, que li demani a la seva parella explicacions, no a tu.

AINA: Però de totes maneres, tant si tenien una relació oberta com si no, no és a mi a qui ha de venir a demanar explicacions.

MAIRA: Això per descomptat, però és que m'encenc.

AINA: Bitxet, he d'entrar a classe.

MAIRA: No hi vagis.

AINA: No, no, no. No vull faltar.

MAIRA: Però de veres estàs ara per anar a una classe?

AINA: Que sí tia, que allò que em fa més ràbia és que em distorsioni el meu dia, fotre. Que ara tenc dibuix i m'anirà bé per estar al meu rotllo.

ESCENA 9. SEGON INTENT DE CONTACTAR AMB EN XAVIER

N'Edu s'il·lumina ell mateix la cara.

EDU: Recerca de contacte. Brother. (*Espera uns segons*) No té senyal, cabró agafame'l. Què hòsties deu estar fent?

Na Bia s'il·lumina la cara.

BIA: Nota d'àudio a Aina: Nina ens veim a les 4:30 al bar 63?

N'Aina s'il·lumina la cara.

AINA: Missatge a na Bia: Perfecte.

Na Bia s'il·lumina la cara.

BIA: Sticker d'un moixet amb una rialla.

ESCENA 10. CONVERSA PRIVADA

S'encén un llum més general, totes les actrius i actors participen activament a l'escena.

A: Aina rep per Instagram un missatge privat de *@estoy_harta*

"Ets una puta escòria plena de complexos. Puta lletja fastigosa, porca. Mal et podresquis. Tot el que fas és ridícul, igual que tu. Has destruït una relació, merda sense principis ni valors. Segurament en Xavier t'ha aferrat el virus del papil·loma. Si l'hi vares mamar, pots estar segura que tendràs càncer de gargamella".

Mentre B va descrivint les cares de n'Aina, totes les actrius gesticulen el que B va narrant.

B: Ho llegeix per primera vegada, obri molt els ulls i fa una “u” amb els llavis. Després les celles se li ajunten i a poc a poc se li va aixecant el llavi de dalt. Després abaixa una miqueta el cap i la mirada. Per acabar, queda mirant l’horitzó amb la mirada absorta. No sap què fer, no sap si ha de contestar o no.

AINA: És que no sé què fer. Què farieu? (*Mira el públic*) Està enfadada, no? I jo? M’he d’enfadar?

EDU: Per descomptat, perdonau que us ho digui, però és una obra d’art. “Ets una puta escòria plena de complexos. Puta lletja fastigosa, porca. Mal et podresquis. Tot el que fas és ridícul, igual que tu. Has destruït una relació, merda sense principis ni valors. Segurament en Xavier t’ha aferrat el virus del papil·loma. Si l’hi vares mamar, pots estar segura que tendràs càncer de gargamella.” Fina, fina, la cosa no?

C: L’única cosa que se li ocorre a n’Aina és fer una captura de pantalla i enviar-la a na Bia.

ESCENA 11. BIA I AINA

Na Bia i n’Aina es troben assegudes a una zona de l’escenari. S’encén una llumeta. Fa una bona estona que estan assegudes al bar, tenen molta complicitat.

BIA: La meva teoria és que se’ls va acabar la subscripció de Netflix, es van posar a parlar ella i en Xavier sobre... Qualque cosa... I l’únic tema interessant que varen trobar va ser les infidelitats que s’han fet durant els seus sis, set o vuit anys de relació.

AINA: Jo també tenc una teoria.

BIA: Quina? Feim una aposta a veure qui guanya.

AINA: Què ens hi jugam?

BIA: Un sushi.

AINA: Un sushi i un rom-cola.

BIA: Un rom-cola? Quin oi. No sé com et pots beure aquesta merda. Si guanyes tu, jo et convido al *Suhito* i al rom, i si tu guanyes em convides al sushi i a anar al concert de C. Tangana.

AINA: Estàs boja tia, no s'hi val. A més en C. Tangana no vendrà aquí a fer un concert.

BIA: Per què no?

AINA: Perquè no.

BIA: Ja veuràs com vendrà i tu m'hi hauràs d'acompanyar.

AINA: Vols saber la meva teoria o no?

BIA: Però feim l'aposta sí o no?

AINA: Que pesada, el que vulguis.

BIA: Perfecte.

AINA: La meva teoria, aquí va: a ella, de sobte, li han sortit unes berruguetes a la pometa, com les que em varen sortir a mi. Ella ha anat a la ginecòloga i aquesta... Ostres, la seva ginecòloga és na Laura, la mateixa que jo, perquè una vegada ens hi vàrem trobar. Bé, la cosa és que li han dit que era el papil·loma i ella ha començat a demanar-li a en Xavier què havia fet. I el *bocaxanqueta* ha confessat.

BIA: Mmmmm... (*Es frega la barbeta molt interessada*). Aquesta és molt bona. Però a veure, no tenien una relació oberta?

AINA: Sembla que no.

BIA: A veure que no passa res, tu saps que jo som monògama. Però ella està un poc malament de la xaveta?

AINA: Com ell.

BIA: Cert, ella és la que està més fotuda... Però això a nosaltres no ens importa. Venga, pla estratègic. Què feim?

AINA: No ho sé, de veres que normalment tenc les coses molt clares, però no ho sé. Per una banda sent que no li hauria de donar bolla, però, per altra banda, vull que conegui la meva versió.

BIA: T'entenc perfectament. Tu has de fer captures de pantalla de tot i després m'ho passes.

AINA: Tranquil·la, està tot guardat. Amb na Maira devora no em puc despistar ni un moment. És un lloro que no s'atura de dir-me que faci captures, que gravi totes les telefonades... Però jo estic cansada nina.

BIA: Clar, és que de sobte és com si la història es repetís.

AINA: La història que mai acaba. Esper que un dia tengui la força de dibuixar un còmic amb aquesta història, simplement per transformar-la en qualque cosa positiva.

BIA: Seria genial tia, seria com fer un ritual de neteja.

AINA: Tu sí que ets un ritual de neteja, quines *hippiades*.

BIA: Però si tu ets la hippy.

AINA: I tu *trapera* que et mola C. Tangana.

BIA: Clar que sí, no tenc res a amagar.

ESCENA 12. EDU I XAVIER

N'Edu i en Xavier es troben a banda i banda de l'escenari. N'Edu torna a marcar el telèfon del seu germà Xavier. No para quiet, camina amunt i avall.

EDU: Venga, agafa'm el telèfon tio...

XAVIER agafa el telèfon

XAVIER: Què? Què et passa a tu també? Feia falta telefonar-me vint vegades? Què vols? Necessites pasta?

EDU: Tu ets conscient de què estàs fent?

XAVIER: Com?

EDU: No et facis el beneit.

XAVIER: No, no, no, no, no, per aquí no hi pas. Tu també? Què passa avui?

EDU: Que què passa? Ets increïble.

XAVIER: Que no, de veres, que no ho sé. Que estic fins als collons que ningú parli clar, fotre. Edu, què cony us passa? Us heu posat d'acord per estar en contra meva?

EDU: Que ets de colló! Tal vegada hauríem de començar a pensar una miqueta que la culpa no és dels altres i que tal vegada tu tens qualque cosa a veure amb això que et passa. No és per res, només t'ho dic com a consell, saps? T'ho dic per tot aquest tema de fer-se la víctima, de sempre pensar que són els altres que fan les coses malament, que s'equivoquen.

XAVIER: Em tens molta de ràbia germanet.

EDU: No, no t'equivoquis, obri els ulls, Xavi. Responsabilitza't del que et passa i deixa de culpar-nos dels teus maleïts problemes els que estam al teu costat. Fins als collons de tu, de salvar-te al cul, de protegir-te, d'intentar-te fer entendre que la gent que t'envolta està per tu, que t'estima hòstia...

XAVIER: D'acord, em dius què passa o no?

EDU: Ets repugnant, ni m'escoltes.

XAVIER: Que no em venguis amb autoajuda barata! Que em diguis què hòsties passa!

EDU: Na Marta ha començat a insultar n'Aina per xarxes.

XAVIER: Merda, merda, merda, merda, mala puta. No ho sabia. La filla de puta està pirada.

EDU: Crec que tampoc fa falta dir-li filla de puta. Està pirada però ets tu que estàs amb ella, perquè saps que t'estima i que ho faria tot per tu. I això és el que a tu et va bé. Estar per damunt.

XAVIER: La mataré.

EDU: No et puc sentir xerrant així, tio.

XAVIER: No t'hi fiquis.

EDU: No la toquis.

XAVIER: Però per qui m'has pres?

EDU: Per qui ets.

XAVIER: M'estàs acusant de maltractador, tros de merda?

EDU: Això no he dit jo, ho acabes de dir tu. Que et follin.

N'Edu penja el telèfon. Tots dos estan furiosos, n'Edu pega un cop a una taula i s'asseu tapant-se la cara amb les mans. En Xavier queda mirant amb fúria cap a l'infinit.

ESCENA 13. FRANCISCA I AINA

Des de lluny na Francisca crida n'Aina.

FRANCISCA: Aina, Aina!! Havíem quedat fa mitja hora, de veres, és que et trob una impresentable. On s'ha vist mai fer esperar la gent? Aquí tothom va a la seva bolla, ningú no té en compte els altres... Ja veig com van les coses.

AINA: Mamà, perdona. Era amb na Bia.

FRANCISCA: I a mi què? I jo t'esperava a dins el cotxe. He tengut un dia terrible a la farmàcia, hem corregut tot lo dia. Que si diazepam, orfidals, tothom està fatal i com sempre totes les comandes arriben quan tenim més gent. Ai, aquesta videta, i després, no t'ho perdis. Un al·lotet de Correus, bé d'al·lotet no en tenia res, mínim cinquanta-cinc anys. Un tio amb un puro a la boca, més gran que la seva cara, m'ha intentat tocar el cul i jo li he hagut de cantar les quaranta. A la meva edat haver d'aguantar aquestes coses, déu meu!

N'Aina es posa a plorar. Na Francisca s'adona de com està n'Aina i canvia de xip, es tranquil·litza.

FRANCISCA: Ei filleta meva, què et passa? Oh, perdona, no volia renyar-te. Bé, és igual, no passa res. Ja està, ha estat un malentès, no et posis així. *(Mira n'Aina)* Promet que la mamà a partir d'ara farà menys hores de feina i mirarà més vídeos de "Com comunicar-se amb assertivitat".

N'Aina li fa una mitja rialla però segueix plorant.

FRANCISCA: Uiuuuuu, però què són aquestes llàgrimes de cocodril? Què ha passat?

S'abracen.

ESCENA 14. MARTA I XAVIER

Na Marta és dins el seu requadre, està asseguda abraçant-se els genolls i té el cap entre els braços. En Xavier arriba molt agressiu on hi ha na Marta.

XAVIER: Tu estàs sonada o què et passa?

MARTA: Ves-te'n de ca meva. *(Sense aixecar el cap)*

XAVIER: Però a quin cap de persona sonada se li ocorr insultar per Instagram? Què tens deu anys? Què et penses que la gent no ho veurà que ets tu? Ja ho sap tothom, estàs fent el ridícul i me'l fas fer a mi.

MARTA: Que te'n vagis.

XAVIER: Marta, aixeca el cap, no facis beneitures.

MARTA: Ves-te'n.

En Xavier l'agafa pels cabells i li aixeca el cap lentament.

XAVIER: Marta, parlem com a persones per favor.

MARTA: L'únic que et preocupa és el que la gent pensi de tu? T'importa una merda com estic. Saps què et dic, que et follin, que la gent sàpiga la veritat. Com realment ets.

En Xavier li amolla el cap

XAVIER: El que pensen és que estàs bo-ja.

MARTA: M'és ben igual què pensi la gent. Només vull que se sàpiga la veritat. Que n'Aina és una porca que no em va respectar i que tu estàs infectat.

XAVIER: Marta, escolta'm bé. Estàs sobredimensionant tota aquesta història. Ja t'ho vaig explicar, només va ser un vespre i va ser ella que em va insistir. Em va manipular, m'intentava convèncer, em deia que només volia dormir amb mi, com a bons amics que som, bé, que érem.

MARTA: I de sobte el súper ingenu va creure que només dormiríeu?

XAVIER: Si no em vols creure no em creguis, Marta, de veres. T'estàs fent mal a tu mateixa, si vols ara parlem de la nostra relació, però per favor, atura tota aquesta història de les xarxes. Et poden denunciar.

MARTA: No, no saben qui som.

XAVIER: Marta, clar que ho saben, n'Edu m'ha dit que n'Aina ja sap que ets tu.

MARTA: T'odii amb totes les meves forces.

XAVIER: Vine aquí.

L'abraça, mentre na Marta plora, en Xavier es posa a plorar.

XAVIER: Perdona'm Marta, perdona'm. T'ho hauria d'haver explicat, però va tenir tan poca importància que vaig tenir por de rompre tot el que tenim per una beneitura. Perdona'm... Per favor Marta, deixa d'enviar els missatges. Et prometo que no tornaré a parlar amb n'Aina, però si segueixes amb els missatges tothom es posarà en contra meva i en contra teva. Si encara m'estimes una mica, atura't.

ESCENA 15. AINA I MARTA

S'encén llum general

D: N'Aina, finalment decideix contestar el missatge que na Marta li havia enviat des del perfil fals.

AINA: Marta, veig que estàs molt enfadada. No sé què t'ha contat en Xavier. T'he de dir que ell sempre va anar predicant que teníeu una relació oberta. Em sap greu això que dius del papil·loma. Jo també ho vaig passar.

E: Totes dues estan en línia per la conversa privada d'Instagram. Na Marta li contesta. Està furiosa, les llàgrimes li recorren la cara.

D: N'Aina no sap ben bé com reaccionar davant la situació. No se la veu preocupada, està tranquil·la, sent que ja no té res a perdre. Segurament perquè fa temps que ja ho va perdre tot. Na Marta, sense pensar, escriu i tecleja violentament el seu mòbil.

MARTA: No t'hauries d'haver embolicat amb el meu al·lot, sabies que estàvem junts. Vares anar de cooperació amb ell perquè, segons tu, era com el teu germà, i vas i t'enrotlles amb ell. Què esperaves? Per què el provocares? Què volies aconseguir? El volies per tu, no? No és per res cooperatiu ni solidari allò que vares fer i, després, vas proclamant-te feminista. Treballa els teus complexos i respecta't un poc.

E: N'Aina llegeix el missatge tres vegades. En aquestes situacions, prefereix prendre decisions sola. Confia en ella mateixa, així que amb molta calma comença a escriure.

D: De tant en tant li apareixen, com ella els anomena, "els niguls grisos", pensaments destructius.

F: Quins són?

D: Millor no dir-los.

F: Però estam en família.

D: Cert, a n'Aina li venen pensaments com "sempre et trepitgen", "ets una merda, per això et volen fer mal", "t'ho mereixes". Però avui prefereix posar-se un tap a les orelles o, millor dit, al cervell, i no deixar que aquests niguls grisos ocupin el cel blau.

F: A més, avui és el seu dia preferit.

D: Vaja dia...

F: Què li contesta?

AINA: Marta, no vull discutir, no vull entrar ni al teu, ni al seu joc. Ja he patit prou. Crec que no ens entendrem, veim les coses diferent. L'únic que et puc assegurar és que en Xavier em va insistir durant molt temps. I t'assegur que si hi ha cap persona en aquesta maleïda terra que vulgui en Xavier lluny som jo.

E: Na Marta està esgotada, no pot més, té els ulls vermells, els llavis inflats i un fort dolor al pit. Se sent enganada, traïda, i sent odi cap a n'Aina, cap a en Xavier i cap a ella mateixa. El seu odi és tan gran que no deixa espai per a la reflexió, l'odi li surt de les entranyes i agafa forma amb les seves paraules. Paraules que, així com apareixen, remouen les onades d'aquesta història. Na Marta respira i, per un instant, sent una calma estranya. Ara que ha vomitat tot l'odi que tenia per la boca, només sent buidor i, simplement, vol desaparèixer. Ficar-se dins una banyera plena de terra i cobrir-se tota ella.

F: A moments, ens agradaria que passàs el temps i despertar-nos a un altre lloc, amb un nou paisatge i a una altra estació.

E: Na Marta decideix escriure a n'Aina.

MARTA: No vull parlar més amb tu, no et vull fer mal, no vull perdre ni un minut més de la meva vida.

D: Aquestes darreres paraules són de veritat.

E: N'Aina, decideix no dir res més, s'ha acabat, ja està.

ESCENA 16. FRANCISCA - JOAQUIM

Na Francisca està asseguda a una cadira enmig de l'escenari i en Joaquim va regant les plantes que hi ha per l'escenari.

FRANCISCA: Quim, ha tornat a explotar la cosa.

JOAQUIM: La declaració anual t'ha sortit a pagar?

FRANCISCA: No, tant de bo fos això...

JOAQUIM: Què ha estat?

FRANCISCA: Un altre episodi d'en Xavieret.

Joaquim queda quiet, respira profund.

JOAQUIM: No, per favor.

FRANCISCA: Idò sí, es veu que aquesta vegada ha estat gros perquè n'Aina no en vol ni parlar.

Ara en Joaquim, molt nerviós, segueix regant les plantes.

JOAQUIM: Però ha vist en Xavier? Vaig a telefonar ara mateix a son pare.

FRANCISCA: Joaquim, per favor.

JOAQUIM: Què? Què hem d'esperar? Que l'imbècil d'aquest al·lot torni a fer mal a la nostra filla? Tenir n'Aina ficada dins el llit tres dies perquè no pot amb la seva ànima?

FRANCISCA: Joaquim, crec que n'estàs fent un gra massa. Eren joves. Cap dels dos sabia com gestionar la situació.

JOAQUIM: Un tio que es fica al teu llit durant un mes fins que aconsegueix enfonyar-te-la no sap què fa?

FRANCISCA: Quim, no sabem exactament com va anar la cosa.

JOAQUIM: Què més et fa falta? Que la teva filla digui que va ser violada perquè vegis la gravetat de la situació?

Na Francisca li pega una galdada a en Joaquim, en Joaquim i ella es miren, es posen a plorar tots dos i s'abracen

FRANCISCA: Pobra Aina, pobra filla nostra i pobres de nosaltres.

JOAQUIM: No és fàcil. Jo encara no sé com no vàrem denunciar. Supòs que per en Toni i na Margalida. No tenen la culpa dels actes del seu fill.

FRANCISCA: El nostre mal és comprendre-ho tot. Només d'imaginar que na Margalida, així de passadora de pena com és, es vegi embolicada en una cosa així...

JOAQUIM: I a nosaltres Xisqueta, qui ens empara a nosaltres? I a la nostra filla?

FRANCISCA: Va ser tan dolorós per ella... Però crec que ara les sessions amb la psicòloga li van molt bé. Avui parlant amb ella estava tranquil·la, molt ferma, i em deia que si se li torna a acostar simplement el denunciarà i li posarà una ordre d'allunyament.

JOAQUIM: L'acompanyarem amb qualsevol tria que faci.

FRANCISCA: Ja sé que ara em diràs que això és el menys important, però em sap tant de greu per na Margalida. Ella que estima tant n'Aina, però clar, és el seu fill.

JOAQUIM: Bé, mira com es va posar en Toni, ara ja deu fer dos anys que no em parla. L'altre dia ens vam creuar a un pas de zebra, tots dos ens vàrem fer els suecs. Jo crec que no té collons de mirar-me a la cara.

FRANCISCA: Imagina't, jo amb na Margalida no hi he parlat gens, però òbviament que ens hem distanciat. Te'n recordes que per Nadal ens va enviar aquell Whatsapp estrany, demanant com estava la família i els estudis de n'Aina?

JOAQUIM: Sí.

FRANCISCA: N'Aina ha dit que vendrà a sopar. Què trobes si no li treim el tema?

JOAQUIM: Sí, millor no fer-hi gaire voltes.

FRANCISCA: A més, estava molt il·lusionada perquè es veu que li han telefonat d'una editorial.

JOAQUIM: Ah sí?

FRANCISCA: Sí. Es veu que volen que il·lustri un conte sobre una jove que pateix un abús.

JOAQUIM: És una broma no?

FRANCISCA: No, no, et jur que no. Ella també m'ho ha explicat rient.

ESCENA 17. E-MAIL D'EN XAVIER

Llum general

A: N'Aina està a punt d'arribar a ca seva. Té moltes ganes d'arribar, tombar-se al seu llit, posar-se a dibuixar i posar música. Ha trobat una *playlist* que li encanta. Es diu "covers tranquis". Sent com si l'haguessin fet especialment per a ella, se sap totes les cançons.

B: A tu què t'agrada fer quan has tengut un dia dur? *(Pregunta al públic)*

C: A mi m'agrada *(Que cada una digui el que li agrada de veritat)*

D: A mi el que m'encanta és..... *(Que cada una digui el que li agrada de veritat)*

E: A mi el que m'encanta és..... *(Que cada una digui el que li agrada de veritat)*

F: Em sap greu espenyar-vos la festa, però el dia dur de n'Aina no ha acabat aquí.

G: Com que no?

H: Et dic jo que, després de tot el que està passant avui, n'Aina canviarà de dia preferit.

I: En Xavier li acaba d'enviar un e-mail.

J: Què? Què li ha dit?

F: Que vol parlar amb ella.

G: Que no li contesti.

H: Jo el denunciaria directament. Què és que no entén de "deixar en pau una persona". De veres, no ho entenc.

I: Jo tampoc, per ara no li ha contestat.

G: Que no li contesti.

I: No crec que no li contesti.

K: Però el mal ja està fet, mirau, a n'Aina ja li cau la primera llàgrima. Ja no pot més, està massa cansada d'aquesta història.

N'Aina es posa unes gotes de col·liri dins un ull. A n'Aina li cau la primera llàgrima.

EDU: És que la qüestió no és estar cansada o no, és que és el teu maleït dret que et deixin tranquil·la, fotre. Que ja basta, que l'abril de l'any passat ja va passar el mateix. En Xavier li va fer una telefonada i li va fotre una renyada de l'hòstia amb l'excusa que n'Aina havia presentat uns dibuixos a un concurs d'uns segells d'en Xavier i que, a ell, li sabia molt de greu que no li hagués dit res.

MAIRA: D'uns segells d'en Xavier?

EDU: Sí, en Xavier fa col·lecció de segells únics, inèdits, intransferibles, bla, bla, bla, bla, bla, bla, bla... I el col·lega va telefonar a n'Aina per dir-li que li sabia molt de greu que n'Aina utilitzàs imatges dels seus segells per fer dibuixos.

MAIRA: Molt enrevessat no?

EDU: Està malalt, és una excusa per acostar-se a n'Aina.

BIA: Sí, i a mi també m'escrivi missatges tipus "Encara som amics". És clar que no. No sé què es pensa, que jo no sé tot el que ha passat n'Aina? Record la història dels segells i jo estava amb n'Aina. Li vàrem enviar un missatge on li deia clarament que, per favor, no es tornàs a posar en contacte amb ella.

FRANCISCA: És que li entra per una orella i li surt per l'altra.

EDU: És un malparit.

BIA: Un moment, que n'Aina m'acaba d'enviar un Whatsapp.

EDU: Què et diu?

BIA: M'explica que X li ha enviat un e-mail i que li fa por que si no li contesta, la cridarà. I si no li contesta una telefonada, es presentarà a ca seva.

EDU: S'hi presentarà.

MAIRA: No, seria massa *heavy*.

BIA: No té límits.

XAVIER: Límits? Simplement vull parlar amb ella, és tan difícil d'entendre, Aina?

ESCENA 18. XAVIER I AINA

N'Aina i en Xavier es troben enmig de l'escena, totes les altres actrius miren l'escena.

AINA: Què hi fas aquí?

XAVIER: Què passa? No puc caminar pel carrer?

AINA: A 20 metres de ca meva?

XAVIER: No m'has contestat l'e-mail.

AINA: No tenc res a dir-te. Per què m'escrïus?

XAVIER: Aina, et vull demanar perdó i et garantesc que no tornarà a passar.

AINA: Deixa'm fer Xavier, ves-te'n.

XAVIER: Em pots deixar xerrar?

AINA: Em pots deixar en pau?

XAVIER: Aina, jo no he fet res.

AINA: Xavier, que m'és igual el que hagis fet, que em deixis fer. No t'acostis, deixa d'enviar-me missatges, deixa de posar excuses per apropar-te a mi. No venguis al bar on som, no parlis de mi a les meves amigues.

XAVIER: Què passa? Jo puc anar on vulgui.

N'Aina queda en silenci i quieta, deixant la mirada perduda a l'horitzó.

AINA: Sempre fas el mateix, sempre, primer em demanes perdó pels límits que has traspassat, que jo t'havia demanat que no passassis, i després em dius que faràs el que vulguis. Ets un malparit. Estàs fet de la matèria de la merda. Ara ho he vist clar. Venies cada vespre al meu llit a insistir-me, jo et deia que no, que no volia i tu cada dia t'acostaves més. I quan vas aconseguir tocar-me, aquell vespre que jo estava beguda, vas passar tots els límits i totes les fronteres de la meva pell. L'endemà em vas demanar perdó, però em vas dir que tornaries aquella mateixa nit. I vares tornar i et vaig dir que no i tu tornares a insistir. A dir-me que no era el moment de fer un numeret, que què pensarien totes les persones del campament, que on aniria si érem enmig del desert. Tu allà estaves molt ben considerat, ja t'havies encarregat

que tothom es cregués el paperet de bon nin. El professor que sempre ajuda tothom, tan simpàtic... Què dirien d'una voluntària qualsevol que acabava d'arribar? M'ho vaig creure, vaig ser tan ingènua... I així quatre nits, aguantant la teva olor, les pigues de la teva pell, la teva saliva al meu coll i els meus ulls clavats a la paret cruïada del sostre. Jo només volia que la paret es destruís i ens caigués damunt perquè aquell infern s'acabàs. Però per sort, vaig trobar aquelles al·lotes de Madrid, que anaven a un altre campament. Van ser els meus àngels, encara record la teva mirada, els teus ulls m'apunyalaven...

XAVIER: No va ser així, tu volies estar amb mi, tu també em vares fer mal quan vares partir.

N'Aina queda mirant en Xavier molt fixament, i després d'una pausa llarga contesta.

AINA: No ens entendrem mai.

N'Aina mira en Xavier amb molta pena i se'n va.

XAVIER: Aina.

N'Aina fa que no amb el cap i desapareix de l'escena.

ESCENA 19. UN DIA LLARG

Llum general

A: Un dia pot ser molt llarg, i el dia de n'Aina ha estat molt llarg.

B: En realitat no és el dia de n'Aina, ha estat el dia de totes.

C: Un fet així remou tot el que l'envolta.

E: És com quan tires una pedra dins l'aigua, la pedra s'enfonsa ràpidament, però les ones que aquesta provoca perduren en el temps.

F: I ens afecta per tots els costats.

G: Què creis que farà n'Aina?

Mirant el públic.

H: O més ben dit, què creis que ha de fer?

A poc a poc cada actriu apaga el llumet del seu espai.

Fosc.

Lluki Portas, 29 de juny de 2021.

**Teatre
Principal**

 Direcció Insular de Cultura
Departament de Cultura,
Patrimoni i Política Lingüística
Consell de Mallorca